

sig, at Lovens Bydende bliver opfyldt. Med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 17 maa jeg gentage, at jeg forstaaer det saaledes, at ingen andre Selskaber skulle være berettigede til at genforsikre Arbejdsgivernes Forsikring end den Statsanstalt, der foreslaas. Imidlertid er dette ikke udtalt. Hvis vi vedtog Ændringsforslaget, vilde det være megen Tvivl underkastet, hvorvidt Arbejdsgiverne ere berettigede til at forsikre hvor som helst, eller om de skulle være tvungne til at forsikre i Statsforsikringsanstalten eller ikke. Det staaer jo ganske ubestemt hen. Jeg har dog ikke kunnet tænke mig, at de ærede Forslagsstillere have villet foreslaa Oprettelsen af en Statsforsikringsanstalt, hvis det ikke var Meningen, at den skulde blive brugt, og hvis man ikke var tvungen til at forsikre sig i den, vil der være overvejende Sandsynlighed for, at den ikke vilde blive brugt, i alt Fald kun af saadanne enkelte Virksomheder, som paa Grund af manglende Sikkerhed, daarlig Indretning eller lignende vare blevne nægtede Adgang til andre Forsikringsanstalter. Jeg forstaaer altsaa Forslaget, som om de Herrer have ment, men ikke sagt, at det skulde være en monopoliseret Statsanstalt, altsaa med Forsikrings-
 tvang for alle; men i saa Fald vilde det jo have været meget heldigt, om de ærede Forslagsstillere havde udtrykt det i Ændringsforslaget, thi hvis vi vedtog det i den foreliggende Skikkelse, vilde vi ikke vide, hvad det egentlig var, vi vedtog. Der-
 til kommer nu, at det ikke er foreslaaet at ophæve Arbejdsforsikringsraadet, og da dette skal udføre de Funktioner, som nødvendigvis maatte tildeles en Statsforsikringsanstalt, kan jeg ikke forstaa, hvorledes man kan lade Arbejdsforsikrings-Raadet bestaa som udøvende Myndighed ved Siden af Statsforsikringsanstalten, navnlig naar man ikke en Gang ved, om nogen er forpligtet til at bruge den. Derfor maa jeg betragte dette Forslag som højst uklart og lidet gennemtænkt. Jeg overser ikke de Herrers Tilføjelse om, at naar dette Ændringsforslag vedtages, tage de Herrer det samme Forbehold som ved Forsikrings-
 tvangen, nemlig senere at stille de deraf følgende Ændringsforslag til Forslagets øvrige Paragraffer. Dette kan dog umuligt være tilstrækkeligt, thi det vil i Virkeligheden sige det samme, som at Lovforslaget, hvis der skal blive Mening i det, skal skrives om fra Ende til anden; vi kunne virkelig ikke vedtage Ændringsforslag, naar vi slet ikke vide, hvorledes Lovens derefter i øvrigt vil blive affattet. Med Hensyn til

Statsforsikringsanstalten skal jeg endnu gøre et Par Bemærkninger. Der er kun et eneste Land, hvor man har indrettet en saadan Anstalt for Arbejdedes Ulykkesforsikring, det er Norge, hvor den bestaar paa 3dje Aar. Alle andre Steder, hvor den har været foreslaaet, har man forkastet den med stor Majoritet og frygtet for den som en i høj Grad farlig Indretning, farlig i Retning af at fremkalde Passivitet baade hos Arbejdsgivere og Arbejdere, og dernæst som en Uret mod Arbejdsgiverne, fordi en saadan monopoliseret Statsforsikringsanstalt selvfølgelig kan paa-
 lægge dem, hvilke Præmier og Betingelser den vil, og sætter dem i en fuldstændig Umyndighedstilstand i Modsætning til Friheden paa dette Omraade, som ganske sikkert ellers vilde give sig Udslag ikke blot i en forsvarlig og billig Assurance, men tillige en saadan, som Arbejderne ere bedst tjente med, nemlig en individuel Assurance, der medfører Muligheden, ja Sandsynligheden for Tilvejebringelsen af de gode Forholdsregler til Undgaelse af Ulykkestilfælde. Man er ogsaa i Norge i høj Grad utilfreds med denne Anstalt. Just i Dag har jeg faaet Meddelelse om den norske Statsforsikringsanstalt, hvoraf det fremgaar, at Arbejdsgiverne ere i høj Grad misfornøjede med den. Dette er i øvrigt noget, som man paa Møder i Trondhjem og andetsteds af industridrivende og gennem stenografiske, omfattende Indberetninger, som have staaet til Udvalgets Raadighed, allerede i lang Tid har været vel kendt med. Dertil kommer ogsaa den store Ud-
 gift, som Statskassen uden nogen som helst Nødvendighed derved paabyrdes. Det oplyses, at Norges Statsforsikringsanstalt for Arbejdernes Ulykkesforsikring i Aaret 1895—96 kostede 62,900 Kr., i 1896—97 95,300 Kr. og i 1897—98 endogsaa 123,000 Kr.; der tilføjes imidlertid, at dette kun er det Beløb, der er blevet bevilget. Hvor meget der i Virkeligheden er medgaaet, vil man først kunne meddele længere ud paa Vinteren. Her foreligger altsaa en stadig stigende Udgift for Statskassen og Utilfredshed hos Arbejdsgiverne. Det forekommer mig egentlig ikke at være særlig opmun-
 trende, og i hvert Fald er der ikke noget andet Land, der har en saadan Anstalt, tungt virkende, passiv og kostbar. Naar det endelig er foreslaaet, at Staten skulde betale Halvdelen af Ulykkesforsikringen for de farlige Virksomheder, maa jeg ogsaa her sige, at det er en Novitet af første Rang. Der er ikke i nogen af den halve Snes Lovgivninger i Europa, som angaa